Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Nipon en de Koning van het Noorden

De Zomerkoningin, die de Indianen Nipon noemden, leefde in het land van de zonneschijn, waar de levengevende stralen van de machtige zon het hele jaar door op de bloeiende weiden en groene bossen schenen. De wigwam van de koningin was gericht op de zonsopgang; hij was bedekt met een wijnrank die dik was met klokvormige bloesems.
De groene sleepmantel van de schone koningin was geweven van delicate varenbladeren en geborduurd met rijkelijk gekleurde bloesems. Ze droeg een kroon van bloemen en haar lange donkere vlechten waren verstrengeld met plukjes geurige kamperfoelie. Haar mocassins waren gemaakt van waterliebladeren.
Nipon was erg druk in haar paradijs van bloemen. Elke dag dwaalde ze door de groene bossen waar ze woorden van bemoediging en lof sprak tot de grote bomen, of ze zweefde over de weilanden en hielp de bloemknoppen zich te ontvouwen tot perfecte bloesems. Soms kwam de grootmoeder van het meisje, die K'me-wan, de Regen, heette, van ver om het land van de Zonneschijn te bezoeken. De Zomerkoningin heette haar altijd welkom en luisterde aandachtig naar de

waarschuwende woorden die K'me-wan plechtig gaf voordat ze vertrok.
"Nipon, mijn kind, luister goed naar wat ik zeg. Ga tijdens je omzwervingen nooit naar het Noordland waar Poon woont, de Winterkoning. Hij is je dodelijkste vijand en wacht erop je te vernietigen. Deze grimmige oude Winterkoning haat de schone schoonheid van de Zomerkoningin. Hij zal je groene gewaden laten verwelken en vervagen, en je heldere haar wit laten worden als zijn eigen vorst. Al je jeugd en kracht zal hij veranderen in ouderdom en zwakte."
De Zomerkoningin beloofde acht te slaan op de waarschuwing van haar grootmoeder, en lange tijd keek ze niet in de richting van het Noordland. Maar op een dag, toen ze voor haar zonovergoten wigwam zat, kroop er een vreemd verlangen in haar hart - een verlangen om naar het bevroren Noordland te kijken waar Poon, de Winterkoning, regeerde. Langzaam draaide ze haar ogen in de verboden richting, en daar zag ze een prachtig visioen. Het verre Noordland werd overspoeld met zonneschijn. Ze kon de brede, glinsterende meren zien, de witte bergtoppen aangeraakt door roze mist, en de kronkelende rivieren glinsterend van licht.

"Het is het mooiste land dat ik ooit heb gezien", zei Nipon.
Ze stond langzaam op en bleef een tijdje staan kijken naar de betoverende schoonheid van het tafereel voor haar. Toen zei ze: "Mijn hart is vervuld van een vreemd verlangen. Ik zal het Noordland bezoeken, het Land van Poon, Koning van de Winter."

"Mijn dochter, denk aan K'me-wans waarschuwing," fluisterde een stem, en Nipon wist dat haar grootmoeder sprak. "Ga niet naar het Noordland waar de dood op je wacht. Blijf in het land van de Zon."
""Ik heb geen keuze," zei Nipon. "Ik moet naar het Noordland."
"Let op mijn waarschuwing! Let op mijn waarschuwing!" fluisterde de zwakke stem van K'me-wan, de Regen.
"Ik heb geen keuze," herhaalde de Zomerkoningin. "Ik moet naar het Noordland."
In haar delicate gewaad van bladeren en met haar kroon van bloemen verliet Nipon het Land van de Zon en begon haar lange reis naar het noorden. Vele manen lang reisde ze, haar ogen gericht houdend op de oogverblindende schoonheid van het land van Koning Winter.
Op een dag merkte ze dat de glinsterende bergen, meren en rivieren in het land van Poon verder van haar begonnen af te staan. Ze stopte even om het wonder te bekijken, en opnieuw fluisterde een zwakke stem: "Keer terug, mijn kind! Vernietiging wacht op je in het land van Koning Winter. Neem de waarschuwing van K'me-wan ter harte."
Maar de eigenzinnige Zomerkoningin sloot haar oren voor de smekende stem en vervolgde haar reis. Het prachtige visioen leek niet meer verder te verplaatsen. Binnenkort zou ze zeker haar hartsverlangen vervullen, ze zou het prachtige land Poon bereiken.
Plotseling werd de Zomerkoningin door angst overvallen, want ze voelde dat de zonneschijn langzaam verdween. Een koude wind van de verre berg scheurde haar broze

kledingstukken en met een moedeloos hart zag ze de bladeren van haar gewaad geel worden, de bloesems verwelken en sterven. Een wrede wind blies en scheurde haar bloemenkrans aan stukken. Toen merkte ze dat haar donkere vlechten wit werden als de vorst. "K'me-wan's waarschuwing!" riep ze. "Ik had gehoor moeten geven aan K'me-wan's waarschuwing! Koning Winter is wreed. Hij zal mij vernietigen! Oh, K'me-wan, help mij! Red mij van vernietiging!"
Kort nadat Nipon naar het Noordland was vertrokken, wist haar grootmoeder wat er was gebeurd, want vanuit haar Hemelland zag ze dat er geen rook opsteeg uit de wigwam van de Zomerkoningin. K'me-wan haastte zich naar het land van de Zon. Daar zag ze dat de bloesems op de wigwam van de koningin begonnen te verwelken, de grond bezaaid was met gevallen bloemblaadjes en de bladeren van de wijnstok hun glanzende groene kleur hadden verloren. "Een grijze mist bedekt het gezicht van de zon, en een verandering kruipt langzaam over dit prachtige land,"

riep K'me-wan. "Ik zal mijn zachtste buien sturen om de bossen en weilanden te verfrissen."
Maar de Regenmoeder slaagde er niet in om de kleur terug te brengen naar het land van de Zomerkoningin. "De bomen en bloemen hebben zowel warmte als vocht nodig," zuchtte K'me-wan. "De bladeren van het bos beginnen oranje, karmijnrood en bruin te kleuren. Elke dag zijn er minder bloemen in de weilanden en langs de oevers van de beek. Er sluipt een grote verandering over het land van de Zon."
En terwijl ze in Nipons wigwam zat, treurend, hoorde ze de kreet van doodsangst van de Zomerkoningin. Ze hoorde Nipon roepen: "Oh, K'me-wan! Red me van de ondergang."
"Ik zal mijn dapperste krijgers sturen om met Poon te vechten," verklaarde K'me-wan, staande en kijkend naar het Noordland. "Hij zal zijn kracht met de mijne evenaren!"
Snel riep ze haar sterke krijgers bijeen: Zuidenwind, Westenwind en Warme Bries.
"Ga naar het Noordland, mijn krijgers," beval ze. "Gebruik al je macht om Nipon te redden van Poon, de Winterkoning. Vlieg naar het Noordland!"
K'me-wan's windkrijgers snelden als de bliksem naar het land van Poon. Maar de sluwe Winterkoning werd niet verrast. De machtige Noordenwind, de bijtende Oostenwind en de Vorstgeest, zijn sterke opperhoofden, hield hij gereed om te strijden om het bezit van de Zomerkoningin. En toen K'me-wan's krijgers het Noorden naderden, gaf Poon zijn bevel.

"Vlieg om onze vijanden te ontmoeten, mijn krijgers! Ze komen uit het land van de Zon! Versla ze!"
Terwijl hij sprak, zagen zijn leiders dat Poons stoere gestalte steeds magerder werd en dat er grote zweetdruppels van zijn voorhoofd druppelden.
Op bevel van de Winterkoning vlogen zijn reuzen om zich te meten met de krijgers van K'me-wan.
Maar de Sneeuwvlokken en Hagelstenen, geleid door de Vorstgeest, verzwakten en vielen voor Warme Bries en zijn volgelingen, de Regendruppels. De koude windkrijgers van het Noorden schudden en brulden terwijl ze hun kracht evenaarden met de machtigere reuzen uit het land van de Zon. Toen, terwijl K'me-wan's krijgers steeds dichter bij het Noordland kwamen, verzwakte Poon, de Winterkoning, en riep in doodsangst: "Laat Nipon vrij, of ik zal omkomen. Mijn krijgers zijn verslagen door de opperhoofden van het land van de Zon! Bevrijd de Zomerkoningin en beëindig deze strijd!"
Op dit bevel van Poon werden zijn gigantische krijgers stil en vluchtten terug naar het Noordland, waarbij ze K'me-wans opperhoofden in het bezit van Nipon achterlieten. Voorzichtig leidden ze de vermoeide Zomerkoningin terug naar haar eigen land. Ze reisden vele manen voordat de stralen van de grote zon warm genoeg waren om haar schoonheid te herstellen.
Slechts één keer op haar reis terug naar haar eigen land stopte Nipon. Het was toen ze een plek bereikte die gehuld was in grijze mist en donkere wolken, waar de wilde bliksem sprong en flitste. De wind blies en de buien vielen voortdurend in dit land van K'me-wan. Door de wolken en regen reisde Nipon totdat ze de wigwam

van de oude Regenmoeder bereikte. "Vergeef me, K'me-wan," zei de Zomerkoningin nederig.
"Mijn kind, je hebt me bijna gedood," kreunde K'me-wan zwakjes. "Je ongehoorzaamheid heeft groot lijden gebracht op mijn geliefde eiland. Mijn gigantische krijgers hebben overwonnen, of Poon met zijn wrede ijsscepter zou als koning over alles hebben geregeerd. Nooit meer kan ik zo'n strijd aangaan."
""Nooit meer zal ik u ongehoorzaam zijn," verklaarde Nipon, de Zomerkoningin.
"Ga snel terug naar het land van de Zon," zei K'me-wan, opstaand. "Daar ben je hard nodig, want de bladeren zijn van kleur veranderd en de bloesems zijn bijna verdwenen. Snel terug en geef ze nieuw leven, mijn dochter."
Toen nam Nipon afscheid van de Regenmoeder en vertrok naar het land van de Zonneschijn. Toen ze dichterbij kwam, werd haar hart vervuld van wonderbaarlijke vreugde en vrede.
"Welkom, Nipon," lachten de warme zonnestralen.
"Welkom, Nipon," zongen de zachte briesjes.
"Welkom, onze levengevende Zomerkoningin," knikten de bomen in het bos.